

Зашто нам потребна ћирилицна Русија?

ДИМИТРИЈЕВИЋ, Владимир
сеп 8, 2015

Србија је, у овом тренутку, земља на распећу – на њен духовни и културни идентитет јуриша се са свих страна. А зашто?

Зато што, како рече Хитлер Херману Нојбахеру, свом специјалном изасланику за Балкан, Срби су државотворно потентан народ на Балкану, и, као такви, не смеју да живе уз Дунав.

А један од кључних начина да се Србима стане ногом за врат јесте разарање њихове самосвести. Они морају да престану да знају ко су, шта су, одакле су и куда иду.

И вековима се води борба да се Срби одвоје од православног Истока, коме их је заветовао Свети Сава.

Примера има много, и сви су веома упутни.

Време је да се подсетимо.

ЈЕРНЕЈ КОПИТАР КАО АГЕНТ ЗАПАДА

Једна од кључних личности новије србске културне историје, Вук Стефановић Караџић, реформатор језика и писма, у младости се сreo са државним цензором бечког двора, оданим хабзбурговцем, словеначким филологом Јернејем Копитаром.

Један од главних Копитаревих циљева био је одвајање Срба од православног хришћанства и Русије, па је он, помажући Караџићу, имао у виду циљеве који нису били само романтичарско – филолошки. Да ово није пука „теорија завере“, тврди хрватски филолог Марио Грчевић у свом тексту „Јернеј Копитар као стратег Караџићеве књижевнојезичне реформе“, објављеном у часопису „Филологија“ број 53 (Загреб, 2009). Ево шта он каже:

„Јернеј је Копитар у сурадњи с аустријским редарством (службом унутрашњих послова, нап. В.Д.) одлучио српски књижевни језик реформирати тако да му наметне хрватски књижевнојезички тип као нову основицу. Тиме је хтио прекинути српске културно политичке везе са Русијом и православне Србе везати за католичке Хрвате!.../ Српскохрватским књижевнојезичним уједињењем Копитар је канио потакнути настанак нове српске нације која би добрим дијелом била католичка, прозападно оријентирана и привржена Аустрији. Преко ње би се ширио аустријски утицај према истоку“.

Увођењем латиничног слова „ј“ и другим „реформским захватима“, Копитар је успео да, макар делимично, унесе пометњу у српски културни архетип, који је столећима био повезан са византијским културним наслеђем и руском духовном културом.

Ипак, чак и „копитаризована“ ћирилица остала је суштински утемељена у делу Свете браће Кирила и Методија, и тако наставила да спаја Србе са осталим православним Словенима.

ПРОГОНИ ЋИРИЛИЦЕ

Сви који су се бавили историјом Србије под аустро-немачком окупацијом (1915-1918.) знају да су окупатори ЗАБРАНИЛИ употребу ћирилице, и да је латиница била ЗВАНИЧНО писмо. Деца су, у школама, све предмете, осим православне веронауке, учила латиницом. Окупаторски „Службени гласник“ од 15. јануара 1917. године доноси наредбу да се у школама у настави искључиво користе „латинска слова“. Свештеници су добили наређење да матичне књиге воде по грегоријанском, а не јулијанском календару, док су улице изгубиле стара имена по српским историјским личностима и градовима, а добијале нова – Фрање Јосифа, грофа Салис-Севиса, надвојводе Фридриха итд.

Аустријски пропагандиста, под псеудонимом Рода Рода, који је 1915. године посетио чачански крај, уочио је да су Срби улицама давали имена у складу с територијалним претензијама (рецимо, „Сарајевска“), што су окупатори решили да одлучно пресеку. Исти су језик својих чиновника називали „хрватским“, јер су Хрвати били веома ревносни службеници Беча међу „бизантским варварима“.

Ево једног примера службене белешке оних дана: „ У сврху што скорије опскрбе пучанства са намирницама наређује се слиједеће: чим тко пожње њиву и оврши имаде то јавити опћини, а опћина води списак по доље наведеном узорку“.

Очито је, наравно, да је борба против ћирилице, у ствари, била борба против србског идентитета.

Тек је ослобођење 1918. ћирилицу вратило Србима; али, несрећно југословенство наставило је да “беневоолентно” намеће латиницу, што кроз причу о “троименом народу”, што кроз причу о братству – јединству. Хрвати и Словенци ћирилицу НИКАД нису прихватили, али Срби су се, зарад утопистичке ружичасте магле у својим главама, олако одрицали свог културног наслеђа.

А онда је проглашена усташка Независна Држава Хрватска, чија је Законска одредба о забрани ћирилице била врло кратка: њен члан први је гласио: “На подручју Независне Државе Хрватске забрањује се употреба ћирилице”. Био је тек 25. април, усташе се још нису учврстиле, а акт је донет. Овај акт потписао је Анте Павелић лично, док је министар унутрашњих послова НДХ, Андрија Артуковић, потписао „Проведбену наредбу“, у којој је стајало: “Забрањена је свака употреба ћирилице на цијелом подручју Независне Државе Хрватске. То се нарочито односи на цијело пословање државних и самоуправних тијела, на уреде јавног поретка, на трговачке и њима сличне књиге и дописивање и све јавне написе. Према томе наређујем: да се на цијелом подручју Независне Државе Хрватске одмах обустави свака употреба ћирилице у јавном и приватном животу. Свако штампање ма каквих књига ћирилицом је забрањено. Сви јавни написи писани ћирилицом имају се неодвлачно, а најкасније у року од три дана скинути“. Казна је била 10 хиљада динара (још нису увели куну) или месец дана затвора. Дакле, пре него што су почели да кољу православне Србе, усташе су заклале ћирилицу.

Колико је ћирилица сметала у доба брозоморе? Јасно је, наравно: довољно је, у књизи „Светац и магле“ Пера Симића, видети документ који се налази у Архиву Ј.Б.Тита, о изложби Милића од Мачве, с почетка шездесетих година, у Београду, где се нарочит нагласак ставља на каталог објављен ћирилицом, и величање ћирилице: титоисти су од ћирилице бежали као ђаво од крста, сматрајући је срчицом србске самоистовестности.

И ратови с краја прошлог века били су, између осталог, ратови против ћирилице. Тако су Хрвати, у „лијепој њиховој“, уништили на десетине хиљада ћириличних књига у својим јавним библиотекама (о томе се постоји књига Анте Лешаје), што су учинили и Шиптари, после „своје“ НАТО победе 1999. године.

У библиотекама Србије не само да нису уништаване латиничне књиге, него су књиге и Словенаца, и Хрвата, и Шиптара, остале у својим полицама. И добро је што је тако. Да је другачије, били бисмо неко други, а не Срби.

У лудилу дукљаноидства, савремена црногорска власт плънула је на ћирилицу и њени лингвистички велеуми увели су латиницу са три „црногорска“ знака, тек да се зна ко је и зашто полудео.

Наравно, у сваком, па и у том, лудилу има система. Велика Британија је, чим се Азербејџан одвојио од Русије после распада СССР, подстакла нове властодршце да укину ћирилицу која је била званично азербејџанско писмо, прилагођено њиховом језику, и да пређе на турску латиницу, коју старији људи ни данас не умеју да читају.

ВЛАДИКА НИКОЛАЈ О ЋИРИЛИЦИ

И није чудо што су србомрсци ратовали против ћирилице. Владика Николај, у свом кратком, али програмском чланку, „Света Ћирилица“ каже:

“Свето је оно што су Свети људи створили. Ћирилицу су створили Света Браћа Кирил и Методије. Ћирилицом се служе данас само православни Словени: Руси, Срби и Бугари. Једно се добро мора признати руским комунистима, што су задржали ћирилицу. Некада су се сви словенски народи служили само ћирилицом. Али је Римска црква, кроз дугу и крваву борбу, наметнула латиницу покатоличеним Словенима, да би их већма одвојила од православних. Али оно што ни комунисти нису учинили у Русији, чине сада нека српска господа, пишу латиницом, издају листове и књиге латиницом. Па чак и неки свештеници штампају своје билтене латиницом. Просто, не знају шта раде. Они не знају, да одбацити ћирилицу, значи одбацити половину Православља.

И одвојити се од све српске писмености из прошлости. И трампити боље за горе. И увредити Свете Апостоле Словенске Кирила и Методија. И огорчити до крви српски народ. И навући проклетство од Свеога Саве.

- Не, ако Бога знате, господо српска; ако сте и учени, будите паметни“.

У свом писму проти Димитрију Најдановићу, од 15. јануара 1956, Владика Николај назива латинцу „православног Истока“ – „чудовишним писмом“, и одбија да чита публикацију која му је послата на латиници...

Па ипак, глас Владике Николаја остао је глас вапијућег у пустињи. Данас је Србија полатиничена, а спремају се, бар неки, који би волели да виде папу у посети СПЦ, и да је покатоличе. Латиничење је увод у покатоличавање...

ОНИМА КОЈИХ СЕ ТО ТИЧЕ

Зато је веома важно да званична и пословна Русија, кад стижу у Србију и међу Србе, долазе са ћирилицом, по којој се, као православни Словени, препознајемо. Зашто Нафтна индустрија Србије мора да буде латинична усред Београда? Зашто је латинична „Збербанка“? Утиче ли то на пословне резултате – не знамо, али на представу патриотске Србије о Русији свакако утиче. (А ако не буде Србије утемељене на родољубљу, неће, на дуже стазе, бити ни руских економских интереса у Србији.) Ако „Росијска газета“ објављује свој месечни додатак у србијанском недељнику који се штампа латиницом, тај додатак не мора бити латинични – данас, у доба компјутерске штампе, то бар није никакав проблем.

Једноставно – у доба смутње и хаоса, не само у Србији, него у свету, Русија мора слати јасне (не вулгарне, наравно!) поруке свима за које желе да буду у заједничком фронту за мултиполарни свет, свет у коме се може достојанствено живети.

Зато, и само зато, Србији, под „меком окупацијом“ Запада, насушно је потребна **ЋИРИЛИЧНА РУСИЈА!**